

LBRIS

We know
books

SEMNE

Limbajul tainic
al Universului

Laura Lynne Jackson

Traducerea din limba engleză: Ana NICOLAI

ADEVĂR DIVIN

Braşov, 2024

CUPRINS

INTRODUCERE	11
MOARTEA NU ÎNSEAMNĂ ABSOLUT NIMIC	23
PARTEA I. MEREU CU NOI	25
1. Portocale	29
2. Cereale în mașină	33
3. Echipele de lumină	38
4. Port cu mine inima ta	43
5. Libelule și cerbi	56
6. Prieteni din lumea cealaltă	64
7. Cupe și cărți de joc	67
8. Păsări colibri și lumină	75
9. Girafe, turnuri Eiffel și un cântec despre pisici	85
10. Semne obișnuite, vise și intuiție: recepționarea limbajului secret	94
PARTEA A II-A. CREAREA PROPRIULUI TĂU LIMBAJ	117
11. Din nou acasă	121
12. 1379	139
13. Apeluri fantomă	149
14. Cine se aseamănă se adună	155

15. Indicatoare stradale	161
16. Lumânări care dansează	168
17. Broaște-țestoase și sirene	174
18. Conectorul	182
19. Toate vietățile mari și mici	191
20. Cârțițe	201
21. Cum să contribui la crearea unui limbaj al tău propriu	207
PARTEA A III-A. GESTIONAREA ÎNTUNERICULUI	219
22. Camuflaj, o armă și o misiune nouă	223
23. Bebeluși și urși	231
24. Licăriri și scânteieri	240
25. Fundițe și trifoi	248
26. Curcubeie	256
27. Șoapte delicate	269
28. Un dar de iubire și iertare	291
29. Capitulare	304
PARTEA A IV-A. RĂMÂNEREA ÎN LUMINĂ	323
30. Cum să luminăm puternic	326
31. Continuă să luminezi	356
MULȚUMIRI	377
DESPRE AUTOARE	381

INTRODUCERE

Marie ședea în sala de așteptare a spitalului. Îi era greu să respire. Se străduia să nu privească la ceasul de pe perete, dar nu se putea abține. S-a uitat în sus și a văzut că trecuseră cinci minute. A privit din nou, și alte cinci minute se scurseseră. I s-au părut două ore, și nu zece minute. Timpul se târa. Nimic nu i se părea real. Așteptarea, necunoscutul – erau aproape insuportabile.

Un pic mai devreme, Pete, soțul Mariei, în vârstă de treizeci și cinci de ani, fusese dus în sala de operație pentru o intervenție chirurgicală de urgență la inimă. Deși chirurgii i-au spus că sunt optimiști, Maria știa că nu există garanții. Se simțea speriată și pierdută și, mai ales, se simțea singură.

Doamne, dacă ești acolo, gândi ea, te rog să veghezi asupra lui Pete. Trimite te rog o legiune de îngeri să aibă grijă de el.

Gândul i s-a dus apoi la fiul ei și al lui Pete, pe care îl pierduseră în urmă cu mulți ani, la o vârstă fragedă. Pe băiat îl chema Kerry. Trecuseră aproape trei decenii de când murise, însă Marie simțea în continuare o legătură profundă cu el. Îi plăcea să poarte în minte discuții cu el.

Kerry, gândi Marie, dacă ești acolo, trimite-mi, te rog, un semn. Dă-mi un semn că tatăl tău va fi bine. Te rog, Kerry, sunt atât de înspăimântată. M-ar ajuta foarte mult să știu că ești prin preajmă și veghezi asupra tatălui tău.

învețe despre conectivitate și bunătate. Atunci când avem încredere în realitatea semnelor, începem să învățăm această lecție mai repede și în cel mai frumos și satisfăcător mod. Începem de fapt să *vedem* conectivitatea. Începem să înțelegem că a trăi pe pământ chiar acum, în acest moment, este un dar extraordinar și că alegerile pe care le facem au o influență nu doar asupra propriei noastre vieți, ci și a vastei tapiserii de lumină și energie care este lumea noastră.

Iată de ce am scris cartea de față. Ea se află în mâinile tale acum pentru că eu cred că suntem meniți să facem această călătorie împreună spre un stil de viață mai conștient, mai vigilent și mai plin de sens. Suntem meniți să ne răspândim pe deplin și cu curaj cea mai autentică lumină a noastră, în această lume.

MOARTEA NU ÎNSEAMNĂ ABSOLUT NIMIC

Moartea nu înseamnă absolut nimic.

Nici măcar nu contează.

Am trecut doar în camera cealaltă.

Nimic nu s-a întâmplat.

Toate au rămas exact așa cum le știai.

Eu sunt eu, tu ești tu.

iar vechea viață pe care am trăit-o împreună cu atâta afecțiune este aceeași, neschimbată.

Vom continua să însemnăm unul pentru celălalt ce am însemnat mereu.

Cheamă-mă pe nume, așa cum mă chemai cândva.

Vorbește despre mine la fel de liniștit cum o făceai mereu.

Nu-ți schimba tonul vocii.

Și nu îmbrăca haina solemnității sau a mâhnirii.

Continuă să râzi la micile glume pe care le savuram împreună.

Joacă-te, zâmbește, gândește-te la mine, roagă-te pentru mine.

Lasă numele meu să fie totdeauna cuvântul familiar care ți-a fost mereu.

Rostește-l cu ușurință, fără nicio umbră de mâhnire.

Viața înseamnă tot ce a însemnat ea mereu.

E la fel ca întotdeauna.

Există o continuitate absolută și neîntreruptă.

LBDIS

We know

books

Ce este moartea, dacă nu un accident neînsemnat?

De ce ar trebui să-mi fie uitați ochii pentru că nu se mai văd?

*Eu doar te aștept, un răstimp,
undeva foarte aproape,
în apropiere.*

Totul e bine.

Nimic nu este vătămat; nimic nu e pierdut.

Un scurt moment și toate vor fi cum au fost înainte.

*Ce vom mai râde noi de chinul despărțirii, când ne vom
întâlni din nou!*

— HENRY SCOTT-HOLLAND

PARTEA I

MEREU CU NOI

„Pentru prima dată în viața mea, am reușit să pricep că în lume nu există decât mister, care se ascunde sub țesătura bietelor noastre zile prăpădite, strălucind puternic, iar noi nici măcar nu știm acest lucru.”

— SUE MONK KIDD

FĂ O PLIMBARE PE AFARĂ ȘI PRIVEȘTE LA LUMEA din jurul tău. La copaci și case, la văzduh și nori, la mașini, la indicatoarele stradale și la oamenii care trec. Atunci când ne încetinim pentru o clipă ritmul vieții și absorbim cu adevărat frumusețea și spectacolul lumii din jur – când devenim mai conștienți –, putem să apreciem mai bine cât de binecuvântați suntem.

Dar dacă, atunci când privim îndelung și atent tot ce se află în jurul nostru, de fapt noi nu vedem totul? Dar dacă noi vedem doar o parte din ceea ce se află cu adevărat acolo? Dar dacă ne scapă un întreg strat al realității?

Și ce-ar fi dacă, deschizându-ne pur și simplu inima și mintea la un vocabular nou despre văz și înțelegere, am începe să vedem un tablou mai vast? Ce-ar fi dacă lumea ar deveni pe neașteptate o splendidă tapiserie de legături, semne, lumină și iubire, împletite toate în țesătura obișnuită a vieții cu care suntem atât de familiarizați?

Povestirile care urmează sunt despre oameni care chiar au făcut asta, oameni care și-au deschis inima și mintea, descoperind o manieră nouă și minunată de a vedea lumea din jurul lor.

Odată ce au început să vadă aceste lucruri, n-au mai putut niciodată să le treacă cu vederea. S-au schimbat pentru totdeauna. Iar acest lucru s-a dovedit a fi minunat.

Un lucru minunat, care și ție ți se poate întâmpla.

PORTOCALÉ

Ai trăit vreodată unul dintre acele momente în care ești pe punctul de a face ceva important, mult ieșit din zona ta de confort, iar în joc sunt multe lucruri, încordarea e mare și, dintre toate lucrurile pozitive la care te-ai putea gândi, tu te întrebi: *Ce naiba fac eu aici?*

Eu am trăit astfel de momente. Mai frecvent decât mi-ar face plăcere să admit. La scurt timp după ce a fost publicată cartea *The Light Between Us (Lumina dintre noi)*, am fost rugată să țin un discurs la un eveniment corporativ important din California. Mi-am dat seama imediat că Universul mă cheamă să împărtășesc mesajul Lumii Celelalte și m-am simțit profund smerită și onorată.

Urma să urc pe scenă în fața a șase sute de persoane cu putere și influență de la Hollywood ca să le spun ceva care să le miște, să le provoace și să le inspire. Mai mult de atât, pe scenă mai urcau vorbitori experimentați și dinamici, printre care și un fost președinte al SUA! Nu mi se mai ceruse până atunci să țin un asemenea discurs. Și, dat fiind că Universul mă alesese pe mine pentru această sarcină, simțeam de asemenea

presiunea de a-i transmite mesajul cu putere. Nu voiam să îi dezamăgesc pe cei din Lumea Cealaltă.

Ciudat lucru, nu mă simțeam îngrozită. Firește că aveam emoții, dar eram și entuziasmată. *Voiam* să urc pe acea scenă. *Voiam* să onorez mesajul trimis prin mine de Lumea Cealaltă. Am urcat deci pe scenă și mi-am ținut discursul, iar numai după aceea, în timp ce mergeam în culise, mi-a trecut prin cap să mă întreb: *Oare am onorat pe deplin mesajul din Lumea Cealaltă așa cum trebuia? Am făcut o treabă îndeajuns de bună?*

Știam că Lumea Cealaltă mă călăuzise pe acest drum, dar încă tânjeam după un fel de confirmare. În timp ce stăteam în culise, mi-am îndreptat gândurile spre Lumea Cealaltă, cerându-i să-mi dea un semn că îi onorasem mesajul.

I-am cerut Universului să-mi trimită ca semn o singură portocală.

Atât am cerut: o portocală.

Dacă Universul mi-ar scoate cumva în cale o portocală, aș ști că sunt exact unde trebuie să fiu, făcând ceea ce trebuie să fac. Aș ști că am transmis mesajul complet.

După ce s-a încheiat partea de prelegeri din cadrul evenimentului, toți vorbitorii și participanții au fost conduși afară, într-un vast spațiu deschis, unde se servea prânzul. Am dat colțul și am văzut niște mese mari de lemn care duceau în zona principală de luat masa. Se aflau acolo în scop decorativ, pentru a induce o dispoziție și, în mod normal, pe ele s-ar fi aflat niște flori proaspete, plante sau alte aranjamente plăcute.

Dar nu și în ziua aceea.

În ziua aceea, pe ele tronau portocale. Și nu doar câteva. *Mii și mii de portocale.*

Vreau să spun că peste tot vedeai portocale. Aranjate una peste alta la intrare, depozitate lângă punctele de servire, pe fiecare masă. Era impresionant. De bună seamă că o minte rațională ar fi gândit: *Mda, dar cu mult înainte ca tu să ceri acest semn, cineva a hotărât să se folosească portocalele ca temă decorativă.*

Eu nu am privit însă așa mesajul portocalelor. Pentru mine, ele reprezentau o confirmare minunată. Rugăciunea mea către Lumea Cealaltă a sunat întotdeauna astfel: „Folosește-mă așa cum pot fi cel mai de folos ca vehicul al iubirii și vindecării în lumea aceasta. Și te rog să mă călăuzești pe parcurs.” Și asta au fost miile de portocale: un semn. Universul îmi spunea: „Ești un membru al acestei echipe și ți-ai îndeplinit rolul. Ți l-ai onorat. Îți mulțumesc.”

Când am văzut portocalele, am rămas fără aer, apoi am zămbit și am început să plâng. Vezi tu, am cerut o singură portocală, iar Universul mi-a trimis mii și mii! Iată cât de iubiți, de susținuți și de îngrijiți suntem.

Mie portocalele mi-au confirmat patru adevăruri:

Asupra noastră, a tuturor, veghează mereu o Echipă de Lumină;

Suntem iubiți;

Suntem cu toții conectați și implicați reciproc în călătoriile noastre;

Atunci când ceri semne din partea Universului, acesta îți răspunde.

Portocalele, pentru mine, au reprezentat un schimb surprinzător de clar: am cerut și Universul mi-a răspuns. Și totuși, această interacțiune de tip cerință-răspuns nu este

întotdeauna ușor de sesizat. Dezordinea și îndoiala, frica și agitația care ne însoțesc viața de zi cu zi ne pot diminua capacitatea de a percepe lucruri care nu sunt foarte evidente.

Povestirile care urmează sunt despre oameni care nu au fost deloc siguri că ceea ce vedeau era real. Unii dintre ei nici măcar nu credeau în existența posibilității de a comunica cu Lumea Cealaltă, dar experiențele relatate aici le-au schimbat pentru totdeauna convingerile și viziunea asupra lumii. Călătoria fiecăruia e diferită. Unii oameni sunt mai sceptici decât alții și au nevoie de mai multe confirmări. Alții simt imediat iubirea și sprijinul primit și învață rapid să aibă acces la puterea mistică a semnelor, folosindu-le ca să aducă schimbare și sens în viața lor.

Un aspect caracteristic tuturor povestirilor este acela că semnele sunt adesea lucruri simple sau obișnuite. Sunt lucruri care există în viața de fiecare zi, la care de obicei nu ne-am uita de două ori. De pildă, o simplă portocală. Dar prin faptul că alegem un obiect obișnuit, o propoziție, un cântec sau număr ca semn al nostru, creăm un mijloc de comunicare.

Semnele sunt prezente. Confirmările sunt prezente. *Iubirea e prezentă.* Tot ce avem de făcut este să învățăm să o primim.

CEREALE ÎN MAȘINĂ

În anul 2015, am fost rugată să vorbesc la un eveniment găzduit de Penguin Random House, editura care îmi publică, în SUA, cărțile. Mi s-a trimis o mașină care să mă ia de acasă din Long Island și să mă ducă în Manhattan. Pe drum, am fost tăcută. Mă gândeam la discurs și la lucrurile pe care voiam să le împărtășesc publicului prezent. Se cuvine să-ți spun că eu folosesc două abordări: abordarea normală și cea care implică citire. Atunci când sunt deschisă la Lumea Cealaltă, sunt foarte receptivă. Când recurg însă la abordarea normală, sunt complet închisă. Am constatat că dacă sunt prea deschisă și fac prea multe citiri, acest lucru mă poate epuiza fizic și emoțional. Ajung să fiu extenuată.

În plus, să scanezi energia unei persoane fără acceptul ei este un lucru invaziv; e ca și cum te-ai uita pe furiș la lenjeria ei intimă; pur și simplu nu se cuvine. Așadar, în drum spre oraș, fiind în modul normal, mi-am închis partea din mine care e receptivă la Lumea Cealaltă.

Și totuși... cineva a reușit să răzbească.

Cineva s-a conectat cu șoferul.